JE MAINTIENDRAI

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XIII. ZATURDAG den 16den APRIL, 1825. N. 15

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Z. M. den Koning der Nederlanden, door De Weduwe W^m. Lee.

MENGELINGEN.

Vervolg van No. 14.

Alvorens den aanvang te beginnen zocht de kommandant de muitelingen nogmaals door woorden tot rede te brengen, hy reed met een serjeant vergezeld naar hen toe, trad met hen in gesprek, doch drie schoten welke zy deden noodzaakten hem om alle verdere onderhandeling te staken.

De rebellen stonden geschaard in het huis, op het plein, achter een heuvel en in het kreupelhout; en men rekende dat hun aantal meer dan duizend moet bedragen hebben, waaronder men ook eenige negerinnen zag; de troepen door Westerholt gekommandeerd beliepen omstreeks 200 man, namelyk 93 militairen, 62 mariniers en de burgers welke laatste toenmaals niet goed georganiseerd waren en welker geweren zich in slechten toestand bevonden.— De kans was hagchelyk, want de muitelingen hoe slecht ook gewapend, waren byna alle wel gevormde mannen en ruim bedeeld met physike krachten. Van dit gevecht hing zeer veel af; indien het ten voordeele der rebellen uit mogte vallen dan zoude de geheele slavenbevolking in opstand zyn geraakt; viel het ten hunne nadeel uit dan leerden zy de overmagt kennen van geregelde troepen en het schietgeweer boven enkele physike krachten en wapenen van steenen en stokken.

De rebellen die door het voordeel van den 18den Aug. moedig waren geworden, bleven den aanval afwachten, doch toen er negen van hen waren doodgeschoten en verscheidene gekwetst geraakt, zettenden zy het op een loopen met zulk eene snelheid dat zy nauwelyks door het paarde volk konden achterhaald worden; een twaalftal werden gevangen genomen en door de burgers naar de stad gevoerd; by deze gelegenheid werden ook de beide ruiters die gevangen geweest waren verlost.

Uit dit gevecht leerden zy hoe weinig zy tegen eene geregelde krygsmagt op het vlakke veld vermogten; de hoofden weken dus naar den berg van de Fontein en verzamelden aldaar hunne verstrooide manschappen; op dezen moeyelyk te beklimmen berg zochten zy zich te verschansen en staande te houden; aan die zyde des bergs waar de opgang gemakkelyk was plaatsten zy vier kleine koperen stukken geschut die zy op eene plantagie gevonden hadden en aan de andere zyden hoopten zy steenen op elkander om deze op de beklimmers te werpen. De kommandant vond het dus noodzakelyk om een paar veldstukken uit de stad te doen komen en bleef ondertusschen zich te Engelenberg legeren. In dien tusschen tyd reed eene troep onder Bastiaan Carpata alle plantagien rond om rottekruit op te sporen dat hy in de regenbakken wierp om het water te vergiftigen zonder te berekenen dat eene kleine hoeveelheid rottekruit in eene groote massa waters op gelost niet veel uitwerking heeft; ook verbrandden zy de woningen te Hermanus, Silberien en de Fontein.

Terwyl de troepen te Engelenberg lagen wilde de huisonderwyzer van St. Martha, Sabel geheten, zich naar laatstgenoemde plantagie begeven om eenig goed te halen dat hy had moeten achterlaten; men ried hem zulks af, wyl de negers hoewel zy tot nog toe geen moord gepleegd hadden door het sneuvelen van sommige hunner, wraakzuchtig konden geworden zyn en den dood hunner makkers op hem wreken; doch Sabel vertrouwde op de goede verstandhouding waarin hy altyd met hen had geleefd en op de vlugheid van zyn paard, reed met zyn sabel gewapend naar St. Martha; in huis zynde werd hy door de negerinnen gewaarschouwd om zich terstond weg te begeven toen zy vier der rebellen zagen aankomen; een oude neger wilde hem verbergen doch de man meende hen wel te kunnen ontkomen; hy sprong op zyn paard doch de negers hem ziende zochten hem den weg af te snyden; Sabel sloeg een verkeerden weg in, werd achterhaald kreeg een sabel houw aan het hoofd en werd gevangen genomen; een der rebellen Pedro Wakao bond hem geboeid aan den staart van zyn paard en sloeg den weg naar de Fontein in; Sabel die niet lang met loopen kon uithouden viel ter aarde en werd zoodoende drie uren voortgesleept over een ruwen weg; den volgenden dag toen den berg aangevallen werd maakten zy hem verder af op dat hy niet door de blanken zou verlost worden.

Den 25sten Aug. was alles tot den aanval gereed; de kommandant liet echter nogmaals de oproerlingen vergiffenis aanbieden, uitgezonderd de opperhoofden, doch Toussaint antwoordde in aller naam "nous sommes ici pour vaincre ou mourir." Om van het gekozene punt van aanval de vyanden af te leiden deed men als of men den berg wilde beklimmen waar een gebaande weg was; hier was ook een der beide stukken geschut geplaatst; het andere was geplaatst op eene hoogte en speelde op het vlak van den berg en verwyderde de rebellen van hunne steen hoopen; de troepen beklommen nu den berg aan de moeyelykste zyde die met dorenstruiken en cactus soorten was begroeid; overreikende elkander beurtelings het geweer; by deze gelegenheid werd een der vrywillige burgers de Heer Brugman door de borst geschoten, die korten tyd hierna overleden is; toen de troepen de top des bergs bereikt hadden deden zy eene decharge en de rebellen die te Porto Maria de noodlottige uitwerkselen van een geregelden aanval hadden leeren kennen, dachten aan geene verdere verdediging: een zes honderd hunner die op den berg waren, sprongen allen te gelyk naar beneden, en even als zoo vele kabrieten sprongen zy van de eene klip tot de andere over dieptens en kloven heen en ontvlugten door struiken, cactus of kadoesjes, zoo dat zy noch door de kavalerie noch door de infanterie konden achterhaald worden; er waren toch eenige hunner gedood of gekwetst; en de meesten dezer wel by de volgende krygslist: telkens als men het geschut met schroot geladen had en dat men de lont aan het zundgat bragt bukten de negers zoodra zy het blikvuur zagen achter eene tranqueer en lieten het schot over hun hoofd gaan; daarna verhieven zy zich weer met een ontzettend geschreeuw en wachten tot dat het stuk weer geladen was; men bedroog hen eindelyk door het afsteken van kruid dat zy meenden het blikvuur te zyn, waarop zy denkende dat het stuk reeds afgestoken was op nieuw ten voorschyn kwamen, welk oogenblik men waarnam door een schot schroot onder hen te zenden dat eenige doodde en kwetste.

Ten einde zy zich niet meer zouden verzamelen zond de kommandant dien zelf en dag eenige divisien kavallerie die de velden in verschillende rigtingen doorkruisten doch alle woningen en negerhutten verlaten vonden; zy kregen echter drie der muitelingen die zy te St. Jan opbragten, alwaar de kommandant zyn hoofdkwartier gevestigd had.

Dien zelfden dag werd ook de Heer A. de Veer en familie verlost, als ook de Heer Lesire, welke zeer vele angsten en gevaren hadden doorgestaan.

Ondertusschen werd er van de regering afgekondigd de volgende beloning voor diegene welke een der hoofden van den opstand levend of dood zouden uitleveren: vergiffenis indien zy zich zelve aan rebellie hadden schuldig gemaakt. Een vrybrief voor een slaaf en 25 gouden johannissen voor een blanke of vrye gekleurde.

De regering vond vervolgens goed om voor eenige dagen embargo op de vaartuigen in de haven te leggen ten einde het gerucht van den opstand niet vergroot naar andere gewesten zou overgevoerd en daardoor den handel gestremd worden.

Ook werden den 27sten Augustus negen der meest schuldigen ten galge gedoemd en hunne lyken aan de kaak op het rif ten toon gehangen.

Vele der rebellen die begonnen intezien dat de opstand mislukken zou kwamen te St. Jan by den kommandant om genade verzoeken; deze gaf hun een briefje van pardon en zette hun aan het werk; de opstooker Toussaint wist zich heimelyk onder de werkende negers te plaatsen doch hy werd ontdekt en gevat; de kommandant die eertyds een afkeer had gehad voor wreedheid was op het gezigt van het gemartelde lyk van Sabel in woede tegen de rebellen ontstoken, toen hy dan volmagt van de regering had ontvangen meende hy dat voorbeelden van eene buitengewone gestrengheid thans noodzakelyk waren: hy liet Toussaint en de andere gevangenen de handen en voeten afkappen en in zee werpen; den volgenden dag vond men Toussaint op het strand gespoeld en nog levend, kermende van den dorst; men leschte zyne dorst met een snaphaan schot voor altyd.

Na het afkappen der handen en voeten volgt niet altyd eene doodbloeding; na de eerste felle straal van het bloed dat door de polsader met kracht voortgestuwd wordt, gaat het bloed slechts voort by druppels uit de aderen en bloedvaten te vloeyen; eindelyk stolt hetzelve en de uiteinden der anderen sluiten zich; het is deze weldadige natuurwerking die menig gekwetste op het slagveld in het leven behoudt.

De opstandelingen verzamelden zich op den St. Christoffelberg, zynde de hoogste en ongenaakbaarste van het gansche eiland; zy voerden eene aanzienlyke hoeveelheid mais uit de magazynen naar dien berg en dreven meer dan twee duizend schapen derwaards; ook verbrandden zy de woningen in de nabyheid van dien berg gelegen. De kommandant dit vernomen hebbende trok naar Spaanscheput en vatte daar post; doch daar hy de moeyelykheid inzag om de rebellen te onderwerpen zoolang zy levensmiddelen vonden, wyl zy van het eene moeyelyk te genaken gebergte naar het andere vlugtten, deed aan de regering het voorstel om de mais uit de magazynen der plantagies naar de baayen te brengen en dezelve met vaartuigen naar de stad te voeren, als ook het vee uit de beneden kontrei naar de stad te dryven; dit plan werd echter bevonden uit gebrek aan slaven onuitvoerbaar te zyn; ook was het niet mogelyk om alle de van elkander verwyderde magazynen te bezetten en de rebellen te beletten des nachts de mais weg te halen; men was dus genoodzaakt om de mais te verbranden, de putten te dempen of er gestorven vee in te werpen ten einde het water onbruikbaar te maken. Zelfs bleven de negers die reeds naar hunne plantagien waren terug gekeerd de rebellen nog altyd behulpzaam, zoo dat de regering de eigenaars dezer plantagien moest gebieden of zich in persoon derwaards te begeven of een geschikt opzigter daar heen te zenden.

De rebellen werden achter een volgens verdreven van den St. Christoffelberg, de Zeven Bergen en St. Kruis, waarby zy alle hunne levensvoorraad verloren en daar zy geen ander vonden, konden zy zich niet meer in groote hoopen by een houden, maar verstrooiden zich.— Daar de blanke troepen te veel afgemat werden door hen gedurig te vervolgen zoo richtte men vier kompagnien zwarten op met kapiteins van hunne kleur aan het hoofd; deze neger troepen welke deel gehad hadden aan den opstand werd vergiffenis beloofd indien zy de opstandelingen konden meester worden; dit gelukte ook naar wensch; zy maakten een algemeene jagt en bragten een groot getal gevangenen in het hoofd kwartier die schuldig bevonden zynde aan opstand, plundering en brandstichting door een krygsraad ter dood veroordeeld werden; de meest schuldigen werden geradbraakt waarna zy met hunne gebrokene ledematen somtyds tot den volgenden dag nog in leven bleven. Deze strenge straffen verwekten op het ruwe gemoed der slaven zulk een schrik dat de overigen zich in geheele hoopen by den kommandant kwamen aandienen en om genade smeken, zoo dat er binnen vier dagen meer dan duizend vrypassen werden afgeleverd; men sneed echter de gene welke zich by den opstand hadden bevonden een stuk van het oor af om hen te kunnen onderscheiden; elke slaaf begaf zich hierop weder naar zyne plantagie; Toela en Bastiaan Carpata die zich verborgen hadden werden eindelyk ook gevat en hiermede nam den opstand een einde.

Na dat de kommandant dertig mannen te St. Kruis had achtergelaten om een wakend oog te houden over die welke tot onderwerping waren terug gekeerd kwam hy den 19ten September in de stad terug, met zich voerende de hoofden der opstandelingen, zynde Toela als chef der neger republiek op eene koddige wyze door de soldaten opgeschikt.

De regering begon terstond het verhoor der aangeklaagden en onderzocht nauwkeurig de redenen die hen tot opstand bewogen hadden; behalve het stelsel van vryheid en gelykheid dat door de Fransche negers aangebragt en onder hen verspreid was gaven de aangeklaagden eenparig nog de volgende redenen die hun tot rebellie bewogen hadden:—1. Dat zy voor hunne meesters des Zondags brandhout moesten kappen voor de geheele week.—2. Dat de slaven gedwongen werden om van hunne meesters en meesteressen kleederen, enz. te koopen tot een zeer hoogen prys en dat die betaling [illegible] voor van hun wekelyksch rantsoen [illegible] houden.—3. De gewoonte om voor de misdaad van een eenige de geheele menigte te straffen zoo dat voor een schuldige somtyds honderd onschuldigen moesten boeten.

Na eene rype overweging werden de volgende sententien over de belhamels van den opstand uitgesproken: Toela als opperhoofd der rebellen werd veroordeeld om van onder op geradbraakt te worden, vervolgens in het aangezigt geblakerd en het hoofd afgehouwen te worden.

Bastiaan Carpata, de tweede in kommando, als gift menger en brand stichter moest op een

kruis gebonden het vonnis van Toela aanschouwen en den dezelfde straf ondergaan.

Pedro Wakao, de moordenaar van Sabel, om by de beenen om het schavot gesleept te worden, de handen afgekapt en vervolgens het hoofd met een yzeren moker verbryzeld te worden. Eenigen anderen minder schuldig om als rebellen en plunderaars gehangen te worden. De lyken werden na de volvoering van het vonnis in zee geworpen, doch de beide afgehouwen hoofden op het rif ten toon gesteld.

By dezen opstand zyn meer dan honderd der neger slaven omgekomen, van welker getal omstreeks dertig in de onderscheidene gevechten zyn geneeuveld of aan hunne wonden overleden; zes en twintig zyn in de stad by vonnis ter dood gebragt en de overigen op de beneden posten door een krygsraad geexecuteerd; daarenboven zyn er velen der minschuldigen gegeeld en van het land verkocht geworden.

Aan de zyde der blanken is behalve de gemelde Heer Brugman en de ongelukkige Sabel niemand omgekomen dan de Heer W. van Uitrecht, die gewond werd door het afgaan van zyn eigen pistool aan welke wond hy overleed. Ook zyn eenige der militairen gekwetst, hoewel geene zeer gevaarlyk.

In weerwil dat er reeds dertig jaren sedert dezen opstand verloopen zyn, zoo zal de overdenking der strenge straffen die op de schuldigen zyn uitgeoefend ons nog met weemoed vervullen; doch men moet ook in aanmerking nemen dat indien het de muitelingen gelukt ware meester der kolonie te worden de aanzienelykste der ingezetenen die in hunne handen zouden gevallen zyn hetzelfde lot zouden gehad hebben als de ongelukkige planters van eene naburige kolonie die zich in de magt van Dessalines bevonden. Ook waren ten dien tyde die zelfde wreede strafoefeningen in het moederland en elders in gebruik en misdaden van gelyken aard werden op dezelfde wyzen gestraft.

De schade die de ingezetenen geleden hadden door plundering, verwoesting, brand en verlies aan slaven was zeer aanmerkelyk.

De regering nam vervolgens maatregels om te beletten dat de slaven niet langer het onregt wierd aangedaan dat zy voorgeven hun tot opstand bewogen te hebben.

De kapitein kommandant van Westerholt werd vóór zyne bewezene diensten door de planters met een degen met een gouden gevest vereerd.

DE Schoutbynacht Gouverneur en Raden van Policie van Curaçao en onderhoorige Eilanden.

Allen den genen die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Dat, tot betere orde en regel in het behandelen en voordragen van zaken dewelke voor dezen Raad dienen moeten, goedgevonden en besloten is te gelasten, zoo als hierbÿ gelast wordt: dat alle stukken, documenten en bescheiden betreffende processen die van het Collegie van Commercie en Zee Zaken in appel voor dezen Raad zullen gebragt zÿn, voortaan onder behoorlÿke inventarissen, op vereischte zegel geschreven en door partÿen of hunne naakgelastigden, respectivelÿk, geteekend, zullen moeten worden overgelegd; aangezien in het vervolg, geene stukken zullen aangenomen of daarop regt gedaan worden, dan de zoodanige dewelke van inventaris zullen zÿn vergezeld, of die welke op den ingedienden inventaris zullen gebragt en genoemd wezen.

Aldus gearresteerd in des Raads vergadering gehouden op het Gouvernements Huis binnen het Fort Amsterdam, op Curaçao den 6den April 1825, het twaalfde Jaar van Zÿner Majesteits regering.

De Gouverneur en Raden voornoemd,
(w. g.) CANTZ'LAAR.
Ter ordonnantie van dezelve,
(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam en in de Willemstad den 14den der voormelde maand.
(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Den 15den April 1825.

DE ondergeteekende voornemens zynde in den loop der aanstaande maand Juny naar de Vereenigde Staten van Noord Amerika te vertrekken, verzoekt al den genen, die aan hem mogten verschuldigd zyn spoed te maken om hunne rekening aftebetalen, ten einde hem moeite te sparen en zich zelve noodelooze kosten.
PHILIP ROBINSON.

April 15, 1825

THE undersigned intending to leave this island for the United States in the month of June next, requests those indebted to him to call and settle their accounts, and thereby save him from trouble and themselves from needless expense.
PHILIP ROBINSON.

Abril 15 de 1825.

PREPARANDOSE el infrascrito á emprender un viage á los Estados Unidos del Norte en todo el mes de Junio procsimo, suplica á los que le son deudores se presenten á la mayor brevedad á chancelar sus cuentas, si quieren ahorrarle trabajo y á si mismos costos escusables.
PHILIP ROBINSON.

Den 15den April 1825.

NAAR BORDEAUX.

De Nederlandsche snel zeilende brik

ANNA CELESTINA.

Zal medio Mei vertrekken. Voor Vracht of Passagiers vervoege men zich ten Pakhuize van A. Mattey of by den kapitein aan boord.

Fiscaal's Kantoor, den 15den April 1825.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gekualificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Broden voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden 24 oncen voor een Reaal; kunnende de Fransche Broden een once minder wegen.

Op pœne als by publicatie dd. 16den Maart 1824 gestatueerd is.

Per order van den Raad Fiscaal.
WM. HK. GORSIRA, Tweede Klerk.

Hoofd Ontvanger's Kantoor,
Curaçao, den 15den April 1825.

WAARSCHOUWING.

AAN al de genen die gewoon zyn de belasting van Hoofd en Familie Gelden te betalen, en gevolgelyk weder voor die belasting over dit loopende jaar aangeslagen zyn, wordt hierby, kennis gegeven, dat, in geval er eenigen onder hen geene rekeningen mogten ontvangen hebben, de zoodanigen geinviteerd worden om vóór het einde dezer maand zich te vervoegen op het Hoofd Ontvanger's Kantoor, ten einde hunne rekeningen te komen afhalen, zullende het voorgeven van geene rekening ontvangen te hebben, hen niet bevryden van het betalen der door hen verschuldigde belasting en kosten welke daarop mogten volgen wanneer zy in regten daartoe genoodzaakt moeten worden.

De Hoofd Ontvanger,
C. L. van UYTRECHT.

Den 13den April 1825.

DE ondergeteekenden in kwaliteit als Testamentaire Executeuren over den Boedel van wylen Mevrouw MARGARITHA ELISABETH SANDTROCK, Weduwe P. F. DIEDENHOVEN, zullen op Maandag den 2den van de aanstaande maand Mei by Publieke Opveilinge doen verkopen.

Een Huis en Gronde, gelegen op Cartagena.

Een dito en dito gelegen op het Gebergte van Altena.

Als mede eenige Slaven, Meubelen en Huis cieraden, &c.

G. VOS, J. Z.
M. DEMEY SCHOTBORGH.

CURAÇAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatst

INGEKLAARD—APRIL.

9.	golet	Anna, Bolwig,	St. Thomas
	——	Adm. van der Capellen, Pontilius,	Jamaica
11.	——	Amelia, Henriquez,	Aruba
	——	Geertruida, Levy,	Puerto Cabello
	——	Maria, Rotje,	La Guayra
	——	Harmony Hall, Marten,	Rio la Hacha
12.	bark	Amable Soledad, Dominguez,	Coro
15.	golet	Neptunus, Evertsz,	Aruba
	——	Eliza, Barbine,	Philadelphia

UITGEKLAARD—APRIL.

9.	golet	Enterprise, Houston,	New York
	bark	Neptunus, Rynardus,	Porto Rico
	golet	Cornelia, Möller,	Puerto Cabello
11.	——	Maria, Conant,	Rio-de-la-Hacha
	——	Adolfo, Romer,	Puerto Cabello
12.	——	Adolf, Marten,	Zee
	bark	El Rato, Starckenborgh,	Coro
	——	Tryall, Campbell,	Puerto Cabello
	golet	Twee Vrienden, Eckmeyer,	Aruba
13.	——	Maria, Rotje,	Coro
	——	Matilde, Briche,	Maracaybo
14.	——	Two Rachels, Van Luyck,	Rio-de la Hacha
	brik	Matteawen, Coffin,	Mobile
15.	golet	Amelia, Henriquez,	Aruba
	——	Gouv. Cantz'laar, Wever,	dito

Gisteren is alhier met 19 dagen reize van Jamaika aangekomen Z. B. M.'s korvet de Thracian, gevoerd door kapitein Andrew Forbes; toen de Thracian ten anker kwam vuurde het zelve een salut, hetwelke behoorlyk beantwoord werd van het Fort Amsterdam.

Het is heden voor ons eene droevige taak te vermelden de onheilen, welke het Moederland onlangs geleden zyn ten deel gevallen, door de zware overstrooming welke hetzelve, volgens berigten, groote verwoestingen aangebragt hebben.

Naar luid van de Philadelphia Gazette van den 16den Maart, waar van wy een uittreksel gelezen hebben, heeft de overstrooming van het begin van February laatst, zich uitgestrekt van Duinkerken tot Texel.

Tusschen Graveland en Duinkerken hebben de baren der zee op vele plaatsen de dyken weggespoeld en groote schade veroorzaakt.

Edam en Monnikkendam zyn geheel onder water; een aantal verdronkene vee dreven naar de rigting van Edam.

Volgens een brief van Harlingen van den 5 February, is die stad gedreigd met geheele verwoesting: de bruggen en vele gebouwen zyn weggespoeld; de zee heeft diepe holen in de straten gemaakt; vele huizen zyn vernield en anderen zeer veel beschadigd.

In Noord Holland heerscht er groote ongerustheid; een gedeelte van het eiland van Texel is onder water.

De berigten uit Terschelling, Sliedrecht, Heerjansdam en Rhyn, vermelden de zware rampen welke de overstrooming aldaar aangerigt heeft.

Op den Helder was de schade vry ernstiger het water was op den 3den February 6 voeten hooger dan het merk van hoog water; en de zee was zoo onstuimig, dat de battery genaamd de Eendragt te Nieuwendiep geheel vernield is.

Op den 4den bezweek de dyk onder het geweld der baren en vele duizende akkers zyn onder water gelegd. De inwoners zochten veiligheid op de daken van hunne huizen en in de hooge vertrekken der kerken.

Zoodra was de tyding van het gevaar te Amsterdam niet bekend of er werd eene kommittée op het Stadhuis benoemd om de promptste maatregels te nemen ter hulpkoming van de ongelukkige lyders. Op den 5den 's avonds vertrokken van Amsterdam een aantal boten zoo geladen met levensmiddelen. In den loop van den 6den ontving men de berigten dat er een groot aantal menschen uit den dood gered zyn. Er wurden platbodems boten gebezigd om het vee te redden.

Te Scheveningen na by den Haag, rees het water hooger dan men zich ooit kan herinneren. Men dacht dat Amsterdam door deszelver ligging buiten gevaar zou blyven; dezelve heeft echter gelyk te Rotterdam vele schade geleden in de pakhuizen.

Verdere berigten uit de Kourier geven nog de volgende byzonderheden van de overstrooming.

Men heeft in Noord Holland gevreesd dat die overstrooming van dat gevolg zal zyn, als die van 1521, wanneer de dyken doorgebroken en aan de kust van Holland 72 dorpen overstroomd zyn, waarby meer dan 100,000 menschen omgekomen zyn.

Brusselsche nieuwspapieren van den 10den February, melden dat Ostende en verscheidene andere plaatsen veel geleden hebben met de zware overstrooming. Te Ostende op den 4den is de zee tot over de dyken heen gespoeld en heeft vele schaden veroorzaakt.

Brusselsche nieuwspapieren van den 14den geven de droevigste berigten der aanhoudende overstrooming, welke de stad van Amsterdam in groot gevaar gesteld heeft. Groot was de schade welke dezelve aan eigendommen toegebragt heeft.

Hamburgsche nieuwspapieren van den 9den geven dezelfde droevige berigten der verwoesting welke de overstrooming aangerigt heeft. De dyken zyn op vele plaatsen doorgebroken of overstroomd; vele menschen hebben het leven verloren en een aantal vee vergaan.

Hollandsche dagbladen van den 13den zyn mede opgevuld met de treurigste berigten hieromtrent.

Treffend is tevens te lezen de menschlievende pogingen welke gedaan zyn, ter hulpkoming der ongelukkigen, welke slagtoffers waren van deze overstrooming.

De Brusselsche nieuwspapieren melden dat onze geliefde koning uit zyne privé beurs 100,000 guldens gegeven heeft ter ondersteuning der hulpbehoeftigen Men heeft op de beurs van Amsterdam by inteekening, één millioen guldens byeengezameld. Men zegt dat een enkel huis van kommercie 250,000 guldens ingeteekend heeft. Men heeft het plan eener wet aan de tweede kamer der Staten Generaal ingezonden, om een fonds opterigten van 8,000,000 guldens, om de schade der laatste overstrooming te herstellen.

VOOR DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Aan mÿne Landgenooten, by gelegenheid der ontvangene tÿding van de overstrooming in Februarÿ dezes jaars, dewelke in de Nederlanden eene onnoemelÿke schade aangerigt heeft.

Treur Landgenooten! treur! trek aan uw rouwgewaden,
Wyl uwe broeders thans, in hunne tranen baden.
Dat geene vreugd vooreerst, in uwe huizen veste,
Wyl duizend lyken thans, uw bekermat bemesten.

Welligt zyn 't ook van U, of ouders, of wel vrienden,
Dien gy, hoe zeer gy treurt, slechts dood zult wedervinden.
Welligt, van 't stil verblyf, waarin gy werd geboren,
Zult gy in korten tyd de treur'ge mare hooren,
Dat men van dit uw erf, geen puinen zelf bespeurd,
Maar dat het werd van 't land, in 't schuimend nat gescheurd.

Doch wil het God, dat gy van vriend of magen,
Het treurig levenseind niet kunt beklagen,
Dat uwe oud'ren, broeders, of uw zoonen,
In 't fel bezochte land, niet mogten woonen;
Stel U dan in de plaats van uw natuurgenooten,
Denk, hoe 't U smarten zou, wanneer uw echtgenooten,
Uw vader, moeder, broer, uw kind, of wel uw goed,
Verlooren waren, in den watervloed,
Die 't zelfde land, dat, door der vadren poogen
Met zoo veel vlyt, aan 't water was onttoogen,
In eene zee herschiep!

Denkt dit O Medeburgers! Ach! blyft tog niet by den wensch
Maar open hart en beurs voor uwen medemensch.

14.-4.

Parys 13dën Feb.—Het Heilige Verbond is ten laatste tot een besluit gekomen nopens de verklaring der onafhankelykheid van Zuid Amerika. Zich niet in staat bevindende om Engeland den oorlog aan te doen, heeft zy besloten om haar alle toegangen naar het vaste land af te snyden.

Aangezien de onlusten van Spanje dagelyks toenemen en men onzeker is tot hoeverre dezelve zich zullen uitstrekken, zoo heeft het Heilig Verbond besloten om de bron waaruit het kwaad vloeit aan te vallen en Spanje te ontleden, latende aan koning Ferdinand, de schyn van een koningryk in het midden zyner oude monarchie. Dien ten gevolge heeft men aan Engeland bekend gemaakt, dat aangezien men niet instaat was, om voor te komen, dat zy de overzeesche ryke Spaansche bezittingen ten hare voordeele zal verbeurd verklaren, het Heilig Verbond op deszelfs beurt, zich van deszelfs krygsmagt op het vaste land bedienende, bezit van Spanje en Portugal zal nemen. Ingevolge van dit plan, neemt Frankryk bezit van dat gedeelte van Spanje, hetwelke gelegen is aan deze zyde van de Ebro; en Rusland neemt Majorca, Minorca en Ivica, naar welks bezit zy reeds sedert 1814 vurig gehaakt had, om een gebied te hebben in de Middellandsche Zee. Drie honderd duizend Franschen, Duitschers en Russchen, zullen in het begin van de aanstaande herfst de laatste hand slaan aan de uitvoering van dit plan; en het leerstelsel van het Heilig Verbond zal onverhinderd van het eene end van het vaste land van Europa tot het andere heerschen.

Al de Utopiaansche staatkundigen die onkundig zyn van den staat der zaken, zeggen dat Engeland deze ontleding niet zal toelaten; dat zy eene omwenteling zal bewerken in Portugal, Spanje, Frankryk en Italien, om zich aan het hoofd te stellen van den zwaren stryd der beschaving tegen het barbarismus; en dat zy in Europa den scepter zal voeren, gelyk zy reeds in Amerika beveelt.

Het is te hopen dat het Britsche kabinet deze helsche plannen zal verydelen, door eene meer liberale staatkunde in te voeren, overeenkomstig de gevoelens van den tyd. Het onderwys van het menschdom is thans meer gevorderd, door het licht van kennis, wysbegeerte en verdraagzaamheid, in plaats van kerkers en inkwisitie vlammen.—*Uit El Colombiano van den 30sten Maart* 1825.

Arrived at this port, yesterday, H. B. M.'s corvette Thracian, captain Andrew Forbes, from Jamaica in 19 days passage; on coming at anchor she fired a salute, which was duly returned from the Fort Amsterdam.

Extract from the Philadelphia Gazette, of the 16th March 1825.

[From the Brussels Oracle of Feb. 10]

The hurricane and inundations which have just done such damage on our coasts extended from Dunkirk to the Texel.

Between Gravelines and Donkirk the waves carried away the dykes in many places and did great damage; when the last news came away the Tocsin was sounding in all the villages round the coast.

Edam and Mounikkendam are submerged; a great quantity of dead cattle floated towards Edam. A letter from Harlingen of the 5th instant says, that town is threatened with total destruction, the bridges and other works are swept away; dip clefts are open in the streets, many houses are destroyed, and others much damaged.

Unusual consternation rages in North Holland. A great part of the island of the Texel is under water. The accounts from Terschelling, Sliedrecht, Heerjansdam, and Sheyo, are full of detail of the disaster caused by the inundation.

At the Helder the injury has been more serious; the rise of the tide was on Thursday, six feet above the high water mark, and the impetus of the sea so violent that the battery called the Union, at the Nieuw Diep, is almost wholly destroyed.

On Friday the water land Dyke, or Sea Wall yielded to the violence of the waves, and many thousand acres were laid under water. The inhabitants seeking safety on the roofs of their houses and in the upper part of their churches. No sooner was the extend of the danger known at Amsterdam, than a committee met at Stad house and took the most prompt measures for despatching relief to the unfortunate sufferers.

Supplies of provisions in the boats left that city on Saturday evening; and in the course of Sunday advice was received of more than 130 persons having been extricated from a state of danger. Flat boats are also employed in saving the cattles.

At Scheveninge, near the Hague the water [illegible] a higher that at any time in the recollection of the present generation. Even Amsterdam thought exempt by its position from eminent hazard, has suffered like Rotterdam by the irruption of water into the warehouses.

Extracts from the Courier of Feb. 11.

The private letters from Holland concur in representing the inhabitants on the Coast of North Holland as being under great alarm, fearing that the high tides and boisterous sea with which they have recently been visited may burst the Dykes. In 1521, by the bursting of the Dykes, or Sea-Walls, on the Dutch coast seventy two villages were overwhelmed by an inundation, in which more than 100,000 persons perished.

February 12.—A German mail arrived this morning, bringing Brussel papers to the 10th inst. Their contents have no political importance. Ostend and several other places have again suffered from inundations. At Ostend, from the sea forcing its way over the Dykes very great alarm prevailed through the whole town on the 4th, and considerable mischief was done.

February 14—Brussel papers to the 13th contain melancholy accounts of the continued inundations which had exposed the city of Amsterdam to great danger. Property to a considerable amount has been destroyed.

February 15.—Hamburgh papers to the 9th instant arrived this morning. They are filled with the most distressing accounts of the late inundation. The Dykes have in many instances, given way or overflowed. A great destruction of human an animal life has been the consequence with immense loss of property.

Dutch papers to the 13th present nothing but narratives of the like afflicting character.

February 18—A Flanders mail, with Brussels papers to the 16th inst. has arrived. The king of the Netherlands has granted from his privy purse 100,000 florins for the relief of the sufferers by the inundation. The accounts from the Northern provinces continue to give a deplorable picture of the ravages and destructive effects of the high tides. Subscriptions were opened on the exchange at Amsterdam, which produced 1,000,000 florins. A single house is said to have bestowed 250 000 florins. A project of a law has been transmitted to the second chamber of the States General for a vote of credit the maximum of which is fixed at 8 000. 000 for the reparation of the disasters caused by the inundation.

JAMAICA.

RELIGIOUS TOLERATION.

A Paris paper says—"A letter of the 17th of January, from Maheim, has the following: 'Last week, in a village about two leagues from this city, a Jew died in the 108th year of his age. This respectable old man, who during so long a life had never been engaged in a law suit, enjoyed the esteem of all the inhabitants around him. At the moment when his brethren were preparing to render the last duties to his remains, the Mayor and Pastor of the place caused the church bells to ring and in company with the rest of the inhabitants, accompanied the body to the grave, where each pronounced a funeral eulogy upon the body of the deceased.—This homage to toleration and virtue does equal honor to those who offered it, and to him who was its object, and acts like this, were they less are, would be the surest means of hastening the emancipation of the Israelites in Germany, and other parts of civilised Europe.'"

FROM EL COLOMBIANO.

Caracas, March 30.

Official intelligence from Puerto Cabello, of the 25th instant, announces that positive information has been received there, of the arrival at Martinique, on the 13th inst. from France, of seven vessels of war, consisting of frigates and corvettes.

(Private Correspondence)

PARIS, FEB. 13.—At length the Holy Alliance has come to a definite resolution on the subject of the independence of South Amdrica. Being unable to find a field of battle on which to combat England, it has determined on excluding her from the continent, and closing up to her every access to it. As the troubles of Spain become every day more serious, and it is not known where the disorder may stop, the Holy Alliance has determined on attacking the evil in its source, and dismembering Spain, leaving to king Ferdinand, a petty appearance of a kingdom in the midst of his ancient monarchy. In consequence, it has been notified to England, that not having been able to prevent her from confiscating to her own advantage the rich Spanish possessions beyond the sea, which form the fairest portion, the Holy Alliance, on its part, avails itself of its continental force, to take possession of Spain and Portugal. In execution of this design, France acquires all that part of Spain which is situated on this side of the Ebro; and Russia takes Majorca, Minorca, and Ivica, of which she has been desirous since 1814, to have a footing in the Mediterranean. Three hundred thousand French, Germans and Russians will put the last hand to this plan in the spring which approaches, and the doctrine of the Holy Alliance will reign without mixture from one end of the continent of Europe to the other.

All our Utopian politicians, who are ignorant of the state of things, do not fail to exclaim everywhere that England will not suffer this dismemberment, that she will revolutionize Portugal, Spain, France, and Italy, to put herself at the head of the grand struggle of civilization against barbarism and that she will command in Europe, as she already commands in America.

It is indeed to be hoped that the British cabinet will defeat all these infernal projects, by adopting, a policy more liberal and more conformable to the ideas of the age. The instruction of mankind is much more advanced by causing the torch of knowledge, philosophy, and toleration, to enlighten them, than by precipitating them in dungeons, and giving them up to the flames of the inquisition.

It may be concluded from all this, that the convulsion of this year has only brought the establishment of a new transitory state of things. This moral revolution has operated, through the force of circumstances, the separation of England from the Holy Alliance, by interdicting to her all communication in future with the continent. How long will this state of things last? It is not difficult to see that it cannot be long. Each power fortifies itself and takes positions. Which will be the one which is forced to commence hostilities? The future alone can reveal this.—*Morning Cronicle, Feb.* 19.

Extracted from the Lima Government Gazette.

Letter of the Spanish general Canterac to H. E. libertador Simon Bolivar.

As a lover of glory, though conquered, I cannot but tender my congratulations to Y. E. for the happy termination of your campaign in Peru, in consequence of the engagement of Ayacucho. Permit me to offer you my services, and to greet you in the name of the Spanish generals, assuring you that I am your affectionate devoted humble servant.

JOSE CANTERAC.

Huamanga, 12th December 1824.

From the Gaceta de Colombia of 13th Feb. 1825.

REPUBLIC OF COLOMBIA.

F. de Paula Santander, vice president, to H. E. general Simon Bolivar, libertador, president of Colombia, entrusted with supreme command of the army of Peru.

Government House.
Bogota. 6th February 1825.

EXCELLENT SIR!—The vice president of Colombia approaches Y. E. to tender his sincere congratulations and those of his countrymen for the very important events which the happy administration of Y. E. in Peru, has brought about in behalf of liberty. If the battle of Ayacucho is on the one hand considered an additional monument raised to the valor of the united army and of the bravery of the Colombian chief who led them on to glory:—on the other, the freedom of Peru realised through so many and such powerful obstacles, has carried you even beyond the goal which glory prescribed for a mortal! Y. E. on the field of operations which stood open before you in Peru, has resolved important problems toward the happiness of mankind;—behold the independence of Colombia thoroughly established—behold a considerable portion of the New World wrested from the government of Madrid—behold one of the most powerful armies of Spain, fourteen years victorious, worsted and vanquished:—behold the fate of South America irrevocably fixed for ever—behold a sacred asylum open to the oppressed of all countries and the speculations of European politics sadly frustrated!—Yet all these effects, mighty as they are, have but scantily requited Colombia for your absence, at a juncture too, when she stood most in need of your experience, reputation and talents; but Heaven that kindly watches over your destiny for the welfare of the world and especially for that of Colombia, has deigned to restore you back to us at the head of your bravemen, covered with unperishable glory.

These Sir, are the sentiments of the Republic, and of the legislative body, not less than mine own: please to believe them sincere: they are but the testimonies of gratitude due to Y. E. Accept too, our heartfelt acknowledgments for such distinguished achievements and our admiration of your eminent virtues.

FRANCISCO DE PAULA SANTANDER.

CORRESPONDENCE BETWEEN THE COMMANDER IN CHIEF OF THE DEPARTMENT, AND THE COMMANDER OF THE FRENCH SQUADRON OFF PUERTO CABELLO.

[*From the Constitutional Caraqueño.*]

REPUBLIC OF COLOMBIA.

Department of Venezuela—Head-quarters in Caracas. February 26, 1825.—15

To Captain Dupotet, commander of the French forces off our coasts.

Senor Commandant,—The commandant of La Guayra has informed me that the fisherman, Francis Richards, was seized on the morning of the 24th inst. by the crew of a boat, by whom he was taken alongside a frigate belonging to your nation, cruizing at that time off the port of La Guayra, and that various questions were put to him, touching our forces; their condition, number and quality; our garrisons; fortfied positions; means of defence; and even the clothing of our soldiers. I could wish not to give credit to so singular a statement, in as much as it is repugnant to those principles of neutrality established amongst nations, to the friendly disposition of his most Christian majesty as conveyed to us by count Donzelot, by yourself, and through various other channels equally respectable: but the alarm which this occurrence has excited in the territory under my command compels me to make the communication which I have now the honor to address to you. Suffer me to remind you, that even in the case of open and declared war, fishermen are not considered objects of hostility within the limits of a blockade; and that in communicating with this government on the subject of the ship Urania, and requiring thereon such explanations as you may deem

necessary, it is singular that they should be supported by so considerable a force as that of the division of vessels of war now stationed off our coast; it is also surprising that our coasting vessels should be intercepted, and interrogatories put to the masters of them, similar to those which have occasioned this note, in as much as such acts give a hostile appearance to the force under your command. The authorities of this department are subordinate to the general government, and cannot, conformably with the laws of the nation, resolve questions which appertain exclusively to the supreme government in Bogota. Colombia has openly proclaimed her institutions to the world, and the principles of justice and liberality which distinguish her, have obtained for her the consideration and good understanding of civilized nations: these also guarantee the favorable issue of your demands, if, as is to be expected, they are founded in justice and equity.

I have thought it necessary to make these observations to you in compliance with my duty, and from a desire to perpetuate the good understanding which has existed until now, between our respective governments, and I hope that you will issue orders to the vessels under your command, not to prevent our fishermen from freely exercising their employment, and that you will be pleased to give me such explanation as you may think proper, respecting the questions put to the Colombian citizen, Francisco Richards.

There may be some inaccuracy or misapprehension on this subject, which on being duly explained, may remove the public inquietude occasioned by this fresh event.

I have the honor to assure you of the high consideration with which I am,

Your obedient Servant,
SANTIAGO MARINO.

To the commander in chief of the department of Venezuela.

Señor General,—The letter of your excellency of the 26th Feb. last, addressed to Monsr. Dupotet, has come to my hands in consequence of my having succeeded that officer, with orders to open all letters addressed to him on service.

I hasten to reply to your excellency, in order to satisfy you respecting the principal subject of your letter, and which has occasioned me extraordinary surprise.

It was not the frigate Jeanne d'Arc which hailed the fishing boat off La Guayra on the 24th February, but the Venus under my command.

I had been many days seeking the frigate of Monsr. Dupotet, to whom I brought instructions. Seeing at a distance a fishing boat, I lay too a short distance from the city, and sent a boat under the command of an officer to buy some fish, and to enquire at the same time from the fisherman, if he knew where the French frigate was, with an express injunction to the officer to ask no other question. Doubtless this man at sight of the frigate and the approach of its boat, became bewildered: but when he found that nothing was intended beyond what I have already stated, he of his own accord told the officer that there were two French vessels in the port. The officer has assured me on his honor, that he put no further question to Francis Richards, except that of asking him where general Bolivar was.

I beg your excellency will believe that nothing can be more repugnant to my feelings than interrogating a sailor; such an idea never entered my imagination. Nothing proves more evidently that the above named Richards had lost his self possession than his having stated that he was conducted on board my vessel, the fact being on the contrary, that my frigate made sail towards him, and only continued near his boat long enough to purchase fish. As soon as my boat returned I made sail for Puerto Cabello, where I arrived on the 25th Feb., and shall wait until Monday next, a reply to the letter of governor Donselot, reclaiming the pirate Roma Libre. From these facts I leave you to judge generally, whether the inquietude of the inhabitants of La Guayra, and of the coast of the department under your command, be well founded.

I have the honor to acknowledge the receipt of the letter which general Paez wrote to Mr. Dupotet on the 12th February, and I will lose no time in transmitting it to the admiral commanding the West India station.

Receive general, the assurances of my respect,

HENOUVRIE DE FRESNE.

On board the Venus, off Puerto Cabello, March 3 1825.

The commander of the frigate of the king of France La Venus.

To his excellency Sr. Jose Antonio Paez, commander in chief of the department of Venezuela.

Señor General,—I have the honor to enclose to your excellency, a letter which has been confided to me by the governor of Martinique, count Donselot, for general Escalona, in Caracas; but as this letter has no other object than that of claiming the Spanish brig El Romano, now Roma Libre, and at present in Puerto Cabello, I presume that I ought to address myself to your excellency, well assured that you will not lend yourself to the design of recognizing or protecting a vessel, against which the French government has so many grounds of complaint, for the depredations which she has committed on its commerce; as well as because I have reason to believe that your excellency has given orders that ample and complete satisfaction may be given to admiral Jurien, commander of the French station in the West Indies, for the insult which a corvette of the Republic of Colombia, has offered to a vessel of his division.

I have had the honour to address the commandants of the fort and the navy of Puerto Cabello, requesting that they will lay an embargo on the privateer Roma Libre, until the receipt of your excellency's reply, and I trust that this measure will meet the approbation of your excellency. Until I receive an answer, I beg your excellency will receive the assurance of my profound respect.

HENOUVRIE DE FRESNE.

On board the Venus off Puerto Cabello, February 26.

P. S.—The military commandant of this place, having informed me that the answer of your excellency cannot be received in less than six days. I shall await it at this place, and if on the seventh it do not arrive, I shall consider this delay as a denial on the part of your excellency and shall report the same to my government.

The captain and commandant of the frigate of the king of France, Venus.

To the commandant of the fortress of Puerto Cabello.

Senor commandant.—On my arrival at Porto Cabello on the 25th of last February at noon, I communicated to you personally, the motives of my appearance off this port, and on the following day, I stated them to you officially, as well as to the commandant of Marine, Senor Esteves; both of you being thus informed by letter, that the principal object of my mission was to reclaim the brig Roma Libre, which has taken shelter here. Before my arrival off Puerto Cabello, I passed close to La Guayra, in order to satisfy myself that this vessel had left that roadstead. Had I found her there, it would have been my duty to have claimed her from the local authorities, and to have taken her by force, had she been denied to me: but knowing that she was in this port, I hastened to claim her from you, and requested that she might be immediately embargoed. In reply, you observe to me, that you have not authority to accede to my request, either as relates to delivering up the vessel, or to her embargo, and the commandant of marine has replied to me in like terms. You also stated to me, that my demand should be addressed to general Paez, accompanied by the necessary documents, or to general Santiago Mariño, who is acting in his stead, and that a reply would reach me in six days. Under these circumstances I lost no time in transmitting to the general, an official communication from count Donzelot, addressed by him to general Escalona, in case the pirate Roma Libre, should be still in La Guayra: but aware that this letter related solely to the restitution of the said vessel, and that general Escalona would himself be obliged to remit it to the commander in chief, I resolved to send it direct from this place, accompanied by an official letter from myself.—You, Senor commandant, wrote to me on the 28th of February, and your letter which I did not receive till the 2d of March, apprized me that you doubted much whether I should receive an answer to my letters, at the time you had previously stated. I immediately proceeded to see you, and to warn you that I was about to sail, and continue my mission, giving you to understand that I should, through a written communication, convey to you the expression of my concern at not having received an answer, and in perceiving that your government gave more credit to the assertions of a pirate, than to the reclamations which the French government has made to it, through me. You replied on the same day, that you expected the answer to my letters on the 6th of March at the latest, and I therefore determined to wait until the seventh: but now at 9 o'clock no answer has arrived, and I find myself under the necessity of weighing anchor, convinced Senor commandant, that my government will not view with a favorable eye, the conduct which the Republic of Colombia has observed towards it. In the first place, two of her privateers have captured a French vessel, the Urania, bound to the Havanna; secondly, one of her corvettes has insulted the flag of the king of France, by desiring the captain of one of his vessels of war, to send an officer on board; thirdly, in short, the Republic affords an asylum to a piratical vessel which has committed various depredations on French commerce, refusing to deliver her up to me.

Here, Senor commandant, are facts which admit of no reply, and so long as your government does not give ample and complete satisfaction to count Donzelot, Governor of Martinique, and to admiral Jurien for the insult thus offered to one of the vessels of his station, there cannot subsist a good understanding between the two nations: but I do not doubt that the government of Colombia will hasten to satisfy that of France, by affording the latter such satisfaction as it requires. Under this impression I beg of you, Senor commandant, to accept the assurance of my sincere consideration,

HENOUVRIE DE FRESNE.

On board the Venus, off Puerto Cabello, March 7, 1825.

P. S. I learnt late yesterday the libel published by Senor Cotarro, captain of the Roma Libre, dated the 5th of March. This pamphlet which descends to expressions equally indecent as unjust, against the King of France and his government, affords sufficient proof that his past conduct has been fairly estimated, and that governor count Donzelot does not demand the pirate from your government without sufficient motive. You are at liberty Senor commandant, and I even beg of you, to send this letter to the commander in chief, requesting him to accept the assurance of my respect,

H. de F.

Captain Dupotet, Commander of a Division of French Vessels of War.

To the Naval commandant of the Department of Venezuela.

Senor General.—I have the honor to enclose you a letter from admiral Jurien, commander in chief of the French West India station and the Gulph of Mexico, demanding satisfaction for a cowardly insult offered to a schooner of the king of France, by the captain of the Colombian corvette, La Venezuela. If it be now in your power to send immediately by one of your vessels of war to Martinique, a formal satisfaction for the conduct of this officer, you will be pleased to tell me when it can be done, as delay in this affair may place admiral Jurien under the necessity of exercing the right of reprisals, however painful this may be to the feelings of France. All which I have the honor to submit to you, Senor commandant, and to be,

Your humble and obedient servant,

DUPOTET.

On board the Jeanne d' Arc. Jan. 11, 1825.

ENCLOSED IN THE FOREGOING.

On board the line of battle ship of his most Christian majesty the Eylau, in the port of Fort Royal, Island of Martinique, December 15, 1824.

Senor General—A schooner of the king of France has been insulted off Porto Bello by the Colombian corvette La Venezuela. The captain of this vessel presuming shamefully on his superior strength, carried his audacity so far as to oblige the French captain to send an officer on board his vessel, threatening to fire a broadside on him if he did not instantly comply with this order.

Such an outrage towards a nation which has observed until now the strictest neutrality, in the dispute between America and Spain, ought not to pass without reparation; I demand it therefore in the fullest and ampliest manner.

I hope that the Republic of Colombia consulting its own interest, will hasten to dispatch one of its vessels of war as soon as possible, with a view of conveying to Fort Royal in Martinique, its disapprobation of the imprudent conduct of the captain of the Venezuela, lest I should be obliged to use the force which my majesty the king of France has confided to me, in order to obtain the satisfaction which I require.

I have the honor to be, Senor general,

Your attentive and obedient Servant,

JURIEN.

Vice admiral and commander in chief of the French Naval Forces in the West Indies, and the Gulph of Mexico.

REPUBLIC OF COLOMBIA.

Felipe Esteves, of the order of liberators of Venezuela, post captain of the navy of the Republic, commander in chief of the second naval department, &c &c.

To the captain Dupotet, commanding a division of vessels of war of his most Christian majesty in the West Indies.

Señor Commandant,—I had the honor to receive yesterday, your communication, accompanied by another from admiral Jurien, dated Martinique, on the 15th Dec. last past, on board the line of battle ship Eylan, relative to an occurance between the frigate of the Republic La Venezuela, and a vessel of the French squadron, as well as respecting a ship of the latter nation, detained by a privateer, with Colombian colours, bound to the Havanna, and part of her cargo belonging to Spanish subjects.

After assuring you how disagreeable such events are to all, who like us, desire the best understanding with neutral powers, I cannot do otherwise than limit my reply to the particular circumstances of the case, and to the laws of my nation, which are the guide of this department.

I do not doubt but that the government of Colombia will make reparation to that of his most Christian majesty, for the offence which one of its vessels has offered to another of the French nation: but I put it to your consideration, that the frigate Venezuela, does not belong to this department, nor although this event is public and notorious, have we any official communication respecting it. Nevertheless, I will profit by this occasion, to state the matter to the general government, and seek a final determination thereon, in the peremptory period of three or four months, be it what it may, according to the opinion it may form on the subject.

The part of the cargo of the ship Urania that has been condemned, has been so condemned by the 14th article of the cruizing laws of Colombia, and a subaltern authority like myself has not the power of dispensing with its arrangements, nor even of failing in the execution of them. The declaration of captain Trelo himself, as recorded in the 4th sheet of the proceedings, contributed materially to this condemnation, and the protest he has entered against the proceedings, has weakened his claim to damages, according to the literal meaning of the said law.

This is all that occurs to me in this affair, and all that it is in my power to do.

I am with the greatest consideration,

Your most attentive and obedient servant,

FELIPE ESTEVES